Nedjelja, 15.05.2016.g.

U svojem rastu u vjeri i duhovnosti spoznao sam jednu veliku

DUHOVNU ISTINU.

ONAJ KOJI ŽIVI U VJERI, PO BOŽJIM ZAPOVIJEDIMA,

MORA SE STALNO MIJENJATI.

STALNO SE TRUDITI PREPOZNAVATI, PRIHVAĆATI I

IZVRŠAVATI SVETU BOŽJU VOLJU ZA NJEGOV ŽIVOT.

ŽIVOT S GOSPODINOM ISUSOM NA PRVOM MJESTU U

NAŠEM ŽIVOTU PREPUN JE IZAZOVA, DILEMA, PADANJA I

DIZANJA, LIJEPIH I MANJE LIJEPIH TRENUTAKA.

NO, ONAJ KOJI JE KRISTOV, KOJI SE SMATRA KRISTOVIM,

ON SE SVAKODNEVNO PREISPITUJE ŠTO GOSPODIN TAJ

DAN IMA ZA NJEGA, ŠTO MOŽE ZA GOSPODINA UČINITI,

MOLI GOSPODINA DA MU TO DADNE ZA PREPOZNATI I

IZVRŠITI.

To svjedočim po svojem svakodnevnom, ljudskom i vjerničkom životu.

Na sebi to nisam primjećivao toliko na početku mojeg obraćenja jer sam

ja svoj život totalno preokrenuo i u svemu ga promijenio.

ZA MENE JE SVE BILO PROMJENA I MIJENJAO SAM SE U

SVOJIM TEMELJIMA.

SMISAO I CILJ MOJEG ZEMALJSKOG ŽIVOTA IZ TEMELJA SE

PROMIJENIO.

TREBAO SAM TO SVE SHVATITI I PRIHVATITI.

I nisam baš obraćao pažnju na druge ljude oko sebe i njihov život u vjeri.

Možda samo utoliko ukoliko sam ih trebao u svojem mijenjanju i

duhovnom rastu. I svi oni koje sam tada sretao na misama za mene su

bili bolji vjernici. U svemu.

Tek kad sam malo "podignuo" glavu, kada me Gospodin ojačao u vjeri da

sam mogao pogledati i druge drage ljude oko sebe, dakle, tek tada sam

počeo primjećivati kako tko živi svoju vjeru.

Jer, jedno je ići često na mise i puno se moliti i biti u mnogim

hodočasničkim mjestima i puno pričati o Gospodinu, a drugo je tu svoju

vjeru živjeti svakodnevno u svojim obiteljima, na svojim radnim

mjestima, sa svojim susjedima, prijateljima, poznanicima.

TAKO SE TEŠKO MIJENJAMO …

A BITI SAMO ONAJ I ONAKAV KAKVI SE MI OSOBNO

SMATRAMO JE OHOLO.

A OHOLOST JE PRVI I NAJTEŽI GRIJEH.

Mijenjati se znači prepustiti Gospodinu Bogu vodstvo u našem životu.

Npr. jedna najobičnija situacija iz mojeg vjerskog život. Gdje ću sjediti ili

stajati u našoj župnoj crkvi …

Na početku mojeg obraćenja naučio sam da to bude negdje u zadnjim

redovima. Imao sam i razloga za to.

Nisam želio drugima smetati svojim izvanjskim doživljajem vjere,

klečanjima, dizanjem ruku, stajanjem kod molitve krunice, nakon

pretvorbe do kraja mise, često zatvorenih očiju. A to mi je najlakše bilo

ako sam bio skroz u zadnjem redu.

A drugo, što sam iz zadnjih redova najljepše vidio strop crkve na kojem

su bile slike PRESVETOG TROJSTVA, OCA, SINA I DUHA

SVETOGA KAKO KRUNI DJEVICU MARIJU.

Pa kad sam se molio, često sam znao pogledati gore na strop, i nekako

osjetio posebnu blizinu NEBA.

No, već neko vrijeme je tamo ispovjedaonica. I morao sam drugdje sjesti.

I baš je nevjerojatno kako me ta promjena na početku nekako učinila

nemirnim.

KOLIKO SMO MI LJUDI ZAPRAVO SLABI!

I sam sam se začudio da mi je to uopće zasmetalo. Kao da je važno gdje i

kako sjedimo ili stojimo na misi!?

PA ŽIVI GOSPODIN JE S NAMA I OKO NAS!

TU, U CRKVI! ALI I U SVAKOM TRENUTKU NAŠEG ŽIVOTA,

POSEBNO AKO SMO GA POZVALI U SVOJ ŽIVOT!

Ali eto, trebalo mi je neko vrijeme kako bi sve to shvatio i kako mi je to

postalo smiješno.

Ali zli me uvjeravao da sad se neće moći kleknuti, da će me ljudi čudno

gledati ako ću stajati, klečati, dizati ruke, žmiriti …

Baš mi je nekoliko misa radio nemire.

Boreći se protiv toga, shvatim da me Gospodin uvijek želi tamo gdje je za

mene najbolje.

I sada sam siguran da je upravo ta kušnja, koju sam pobijedio, bila jedna

od mojih dobivenih bitki protiv MOJE OHOLOSTI.

JER MIJENJAJUĆI SE I PRIHVAČAJUĆI NOVU SITUACIJU JA

SAM POKAZAO STRPLJIVOST I PONIZNOST.

A TO SU STANJA KOJA SU SUPROTNA OHOLOSTI.

OHOLOST NE DOZVOLJAVA ČOVJEKU DA SE MIJENJA.

OHOLOST TRAŽI DA ČOVJEK ZADRŽI ONO STANJE KOJE

GA TAKVIM, OHOLIM, ČINI.

OHOLOST GOVORI ČOVJEKU DA SE SVI DRUGI OKO NJEGA

TREBAJU MIJENJATI A NE ON SAM.

BOG NIKOME OD NAS NIJE DAO ŠIROK I RAVAN PUT NAŠEG

SPASENJA …

To možemo vidjeti u našim životima i u svjedočanstvima drugih ljudi.

PUT U PAKAO JE ŠIROK I RAVAN.

PUT U KRALJEVSTVO BOŽJE JE PREPUN IZAZOVA, KUŠNJI,

DILEMA, PADANJA I USTAJANJA.

HODAJUĆI TIM PUTEM, AKO SMO ODABRALI TAJ PUT I

GOSPODINA BOGA STAVILI NA PRVO MJESTO U SVOJEM

ŽIVOTU, MORAMO BITI SPREMNI NA MNOGE PROMJENE.

I SITUACIJA OKO NAS ALI I SEBE OSOBNO.

PRAVI VJERNIK JE UVIJEK SPREMAN ZA PROMJENE U SVOJEM

ŽIVOTU.

JER UVIJEK OSLUŠKUJE ŠTO GOSPODIN BOG, A NE ON

OSOBNO, ŽELI DA UČINI U SVAKOM TRENUTKU SVOJEG ŽIVOTA.

SA JEDINOM KONSTANTOM, VJEČNO NEPROMJENJIVOM,

GOSPODINOM BOGOM U SVEMU.

Eto, prošlo je već više od sedam godina od mojeg obraćenja a ja sam tek

sada shvatio koliko je važno da je čovjek, vjernik, spreman na promjene,

spreman prihvatiti SVETU BOŽJU VOLJU U SVAKOM TRENUTKU

SVOJEG ŽIVOTA.

Takvom čovjeku nikad nije dosadno, život mu nije prazan, isprazan, takav

čovjek nije lijen, nije srditi ni ljut na sve oko sebe.

Takav čovjek se stalno trudi, i spreman je, prepoznati, prihvatiti i izvršiti

SVETU BOŽJU VOLJU ZA SVOJ ŽIVOT.

NE MOLI STALNO ISTE MOLITVE NEGO KAKO OSJETI DA

GOSPODIN OD NJEGA ŽELI.

NIJE NEMIRAN I LJUT KADA NETKO SJEDNE NA NJEGOVO

MJESTO U CRKVI.

NE OSUĐUJE DRUGE NEGO SE PITA ŠTO ONO MOŽE

UČINITI U NEKOJ SITUACIJI.

ZA SVOJE PROBLEME NE KRIVI DRUGE NEGO POKUŠAVA

VIDJETI ŠTO GOSPODIN ŽELI DA U TAKVIM SITUACIJAMA

UČINI.

NIJE MU BITNO KOJI SVEĆENIK SLUŽI MISU NEGO

GOSPODIN KOJI JE TAMO I ZA NJEGA I ZA TOGA

SVEĆENIKA PO ČIJIM SE RUKAMA GOSPODIN

UTJELOVLJUJE NA MISI.

NE TRAŽI OD SVOJIH BLIŽNJIH DA SE MIJENJAJU PREMA

NJEMU NEGO SE ON TRUDI PROMIJENITI SEBE I SVOJ

ODNOS PREMA NJIMA.

TAKAV ČOVJEK JE NA PUTU DA SPASI SVOJU DUŠU ZA

VJEČNI ŽIVOT.

Da, svaka promjena je dobra, znaju neki reći.

Ja bih dodao, da, ALI, SAMO U GOSPODINU BOGU, SAMO SA

GOSPODINOM BOGOM NA PRVOM MJESTU U SVOJEM ŽIVOTU.

BESKRAJNO TI HVALA, I SLAVA TI, MOJ

PRELJUBLJENI GOSPODINE ŠTO SI ME

PROMIJENIO I ŠTO ME STALNO MIJENJAŠ

KAKO BI BIO PO TVOJOJ SVETOJ VOLJI!

I OPROSTI MI, OPROSTI MI, OPROSTI MI

ZA SVE ONE TRENUTKE OHOLOSTI KADA

ŽELIM I ŽIVIM PO SVOME …

JER TI JEDINI ZNAŠ ŠTO JE ZA MENE

NAJBOLJE.

SVET I PRESVET U SVE VIJEKE VJEKOVA.